

ÁM.

na és
inger
Kauf-
Weigl
riska,
emen
írás
Már-
eduly
anie,
it és
, Ná-
Mis-
mann
argit,
dvgi,
mer-
onka.
enrik
Elza

kiin-
zánk

épület

VIRÁGOS KÖSZÖNTÉS. (Lásd a 374. lapon.)

DANI JUTALMA.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

KOMÉDIÁSNÉNAK mintha nem tett volna a dolog. Csititól szólt közbe, aztán sugott valamit a komédiás fülébe. Ez mérgesen dörögött valamit s az asszony is heveskedni kezdett, úgy, hogy kissé hangosabban beszélt és Ágneske meghallott egy-egy szót:

— Mondom, ne rontsd el a dolgot. . . majd később. . . hadd szokják ide. . . még most vigyázni kell. . .

Ágnes tudta, hogy ez reá vonatkozik, de érteni egy csöppet sem értette. Hej, ha értette volna! Hogy futott volna világgá a komédiás tanyáról!

A szegényes ebédnek hamar vége lett, a komédiás pipára gyújtott és az ajtóba támaszkodva pőfékelt. Mintha csak örnek állt volna oda, hogy senki se mehesen se ki, se be. Nagy sokára aztán megfordult.

— Na, most már készüljétek. Szép az idő, sok dologtalan ember fog erre sétálni, ma jó bevételünk lehet. Kezdeni kell mentül elébb, hogy megereszthessük a tányérozást.

— Az ám, szólt a komédiásné. Ugyis olyan kevesen adnak. . . mikor a tányért látják, mindjárt szétszaladnak, alig egykettő dob néhány krajczárt. No de késő estig majd csak összegyül annyi, hogy lesz ebéd holnapra.

Aztán megint suttogtak valamit s Ágneske megint hallotta, amint a komédiásné így szólt:

— Ma még hagyjuk. . . majd holnap

megkezdheti a tanulást. . . nagyon jó hasznát fogjuk venni.

— De kell is ám! Csak nem hizlalom ingyen! morgott a komédiás.

Rövid idő alatt a bódé-kocsi lakossága teljesen átváltozott, Ágneske alig ismert reájok. A komédiás levetette szurkos, kopott gunyáját és csillogó öltözékben jelent meg, mint valami középkori hős-lovag, hatalmas karddal az oldalán, úgy hogy Ágnes lehetőleg még inkább szepegett tőle. A komédiásné még tarkább ruhát öltött, a vállára hosszú palástot akasztott, a fejére pedig koronát tett, mely olyan szép sárga volt, hogy akárki is aranynak gondolhatta, a ki nem tudta, hogy az bizony csak sárgaréz. A vigyorgó fiu mint bohóc jött elő a függöny mögül, hol az öltöző volt, a leány pedig valami szárnyas tündérnek volt öltözve.

A kis Ágnes csak bámulta mindezt, aztán észrevette azt is, hogy szemközt azzal az ajtóval, melyen ő belépett, van a kocsi-bódéból egy másik ajtó is, mely nem le a földre vezet, hanem széles deszka erkélyre. Ez volt a szinpad, melyen a komédiások produkálták magukat s mely előtt a kíváncsi nézők már nagy számmal sereglettek össze. Az ide nyíló ajtó függönnyel volt eltakarva s a függöny mögül lépett ki hol a komédiás, hol a komédiásné, hol a fiu vagy a leány. De valamelyikök mindig bent maradt és vigyázott Ágnesre, a ki türelmetlenül várta, mikor lesz már vége a sok ki- és bejárásnak, hogy végre már bucsuzhassék és odább mehessen.

A komédiásné, kint a szinpadon elkészülvén a dolgával, pár percze bejött és

leült pihenni. Ágneske rögtön futott hozzá és könyörögve mondá:

— Kérem szépen, most már ideje volna indulni.

— Indulni? Kinek és hová?

— Hát nekem... azaz nekünk.

— Nincs nekem sehol semmi dolgom.

— De hiszen azt mondta, hogy tudja, hol van Ferkó és elvezet hozzá. Most pedig már esteledni kezd.

— Épen azért nem mehetek. Most jön a mi igazi produkciónk lámpás fénynél.

— De hát... hát akkor én... mit csináljak? Azért vártam...

E pillanatban a rettenetes vitéz komédiás is belépett.

— Micsoda haszontalan fecsegés ez itt? Odakint a nép várja az előadást, egymagam már nem győztem és itt hiába töltitek az időt?

— Ez az oktondi leány nyakgat az ő Ferkójával, mikor azt sem tudom, kiről beszél.

Ágnes e szóra nagyot bámult volna, ha ráér. De nem ért rá, mert a komédiás iszonyu hadonázással kiáltá:

— Micsoda? Ez a kis sehonnai koldus, ez a senki leánya merészel alkalmatlankodni? No csak ezt halljam még egyszer, te kis majom, minden csontodat összetöröm! Azt hiszed talán, azért fogadtalak be, azért etetlek, hogy bolondságokon járjon az eszed? Nincs dolgod semmiféle Ferkóval, hanem itt tanulni, táncolni és becsületes mesterséggel megkeresni a kenyeredet. Majd én foglak tanítani és ha makacskodni akarnál, lesz dolga a nádpálcának a hátadon!

A szegény kis leány rémülten fölugrott és ösztönszerűleg amaz ajtó felé futott, a melyen e veszedelmes helyre belépett. Csakhogy ez most már be volt zárva. A komédiás pedig dühöngve mondá:

— Szökni akarnál, madárkám? Csakhogy abból semmi sem lesz. Vigyáznunk fogunk ám reád és ha mégis titkon elosonnál, előkerítek ám én a világ végéről is, mert én tudom ám, hol keresselek. Akkor pedig lesz nemulass! És hogy előre tudjad, hogy izlik az, adok mindjárt kóstolót ezért a szökési kísérletért.

Fölkapott egy nádpálczát és néhány kegyetlen csapást mért a szerencsétlen leánykára.

*

Most egy időre el kell válnunk a kis Ágnestől és visszatérünk Dani barátunkhoz, a ki csöndesen éledélt az öreg Gergely házában, már a mikor ott éledélt. Mert egész nap a műhelyben dolgozott és csak este tért haza szegényes kis zugocskájába. Ilyenkor mindig benyitott először az öreg Gergelyhez, nincs-e szüksége valamire? Hozott neki vizet, végzett holmi apró házi munkát, mert szeretett segíteni a szegény öregem.

Egy délután a műhelyben a szokott-nál jóval hamarabb végezték el a munkát. A mester rendezgetni akart valamit és korábban haza bocsátotta a munkásait. Dani pedig nem szokta kóborlással tölteni az időt, hanem egyenesen hazament. Nem is gondolta, hogy az öreg Gergely is otthon lesz már. A házikó kapujához neki is volt kulcsa, bement, de a mint belépett, látta, hogy az öreg Gergely szobájának félig nyitva az ajtaja.

*

Benyitott. De mindjárt a küszöbön ámulva állt meg és akaratlanul fölkiáltott. A zajra pedig az öreg Gergely rémülten ugrott fel és kétségbeesetten orditá:

— Gyilkos! Rabló! Segítség!

A miért pedig ezt kiáltotta, az valami különös volt, amit Dani még soha sem látott. De most, hogy látta, nemcsak meghökkent és bámult, hanem értette is, miért kiabál úgy az öreg Gergely. Mert az asztal, mely előtt a szegény öreg Gergely ült, tele volt fényes aranyokkal, ezüst tallérokkal, nagy bankókkal — egész kincs volt ott szétrakva, abban gyönyörködött volt az öreg Gergely, mikor Dani meglepte.

A fiu csak bámult. Ha azt értette is, hogy az öreg mért ijedt meg, de azt nem értette, hogy hát ez a tömérdek kincs mikép lehet itt ennek a szegény embernek az asztalán, a ki mindig arról panaszkodott, hogy éhen kell halnia, olyan szegény?

Az öreg Gergely pedig, mikor első meglepetéséből fölocsudott, hirtelen fölkapta a furkós botot, melyet mindig keze ügyében tartott, aztán fenyegető hangon kiáltá:

— Mit keresel itt, te sehonnai? Ki akarsz rabolni, ugy-e? Hoztál czinkosokat ugy-e? De csak jöjjenek, majd meglátjátok, hogy az öreg Gergely nem ijedt meg.

De nem ijedt meg Dani sem. Ezalatt ő meggondolta amit látott, és nem tudott egyebet hinni, mint hogy ez a vén Gergely valami nagy gonosztevő; bizonyosan lopta, rabolta azt a sok pénzt. Dani pedig, ha szegény volt is, de becsületes. A

derék mester, a kinél dolgozott, jóra tanította. Bátran és büszkén mondá tehát:

— Nem vagyok én se rabló, se gyilkos, nagyon jól tudja. Nem is gyanítottam, mit fogok itt látni, és ne féljen, nem fogom soha többé meglepni. Elmegyek, nem is jövök ide többé vissza.

— Igen? Hogy elárulj, ugy-e? Hogy elmeséld czinkosaidnak, mit láttál és aztán rátörjetek a szegény öreg Gergelyre!

— Azt nem fogom tenni. Mikor szegény, elhagyott árva voltam, jót tett velem. Ezt nem fogom soha felejteni. Nyugodt lehet, soha nem szólok senkinek egy szót sem arról, amit láttam. De itt nem maradok, mert én becsületes ember akarok lenni.

Az öreg Gergely egy pillanatig me-reven bámult a fiura. Mintha mondani akart volna valamit, egy szempillantásig habozott. De aztán megint durván kiáltá:

— Menj is! És ne gondold, hogy rászedsz engem! Tudom jól, hol talállak és ha rosztan törnéd a fejedet, véged van.

Dani szó nélkül megfordult és kiment. Sietett kis kamrácskájába, összeszedte kevés holmiját és távozott a házból.

— Ez a vén Gergely bizonyosan valami gonosz tolvajbandának tagja. És talán csak azért fogadott magához, hogy egyszer majd belőlem is olyan gonosz tevőt neveljen. Az nem leszek!

És ment egyenesen derék mesteréhez, attól kérve egy zugocskát, a hol meghuzhassa magát. Kapott is és aztán ott is maradt.

Csöndesen éldegélt és dolgozott, esténként pedig elővette kincsét, azt a kis képet és nézegette. Aztán megint eltette

és álmodta, hogy megtalálta azt, a kit
az a kép ábrázol. Mikor fölébredt, persze

jól tudta, hogy ez nem lehet, mert azt is
jól tudta, hogy ő teljesen árva.

...A VITÉZ ÉS ...A KIRÁLYNÉ. (Lásd a 374. lapon.)

Csak vasárnap délután engedett meg
magának egy kis mulatságot, az sem igen
volt egyéb, mint hogy elsetálgatott vala-

merre. Egy izben későskén indult haza-
felé s egy térre jutott, hol csakugyan rit-
kán járt eddig. A tér közepén pedig egy

kivilágított bódé állt s előtte sok ember bámészkodott.

— Ott bizonyosan komédia van, gondolá Dani. Megnézem egyszer én is. Van egy pár krajczárom, dobhatok a tányérba.

Csakugyan komédia volt. Épen akkor kezdődött ismét az előadás, mikor oda érkezett. Épen kilépett a hatalmas vitéz és utána a királyné, (Lásd a képet a 373. lapon.) aztán beszéltek, mókáztak mindenfélét, roppantul iparkodva, hogy a nézőket megnevettessék. Tetszetek is szörnyű módon s kivált Dani barátunk szinte irigykedett arra a termetes, izmos vitézre, mert arra gondolt, ha ő olyan erős szál ember volna, milyen derék munkát tudna végezni. Csakhogy persze nem komédiázással.

Mikor az egyik előadásnak vége lett, a hatalmas vitéz harsogó hangon hirdette, hogy most jön ám a java, még várjanak a tisztelt néző uraságok, dobjanak egy pár krajczárt a tányérba és meg fogják látni a világhírű tánczosnőt, a valóságos tündért, a csodagyermeket, a kit megbámultak császárok és királyok, hercegek és grófok, de a ki most itt a nagyon tisztelt piaci közönség előtt fogja magát produkálni. Ez lesz ma este az utolsó előadás.

A nagyon tisztelt néző uraságok, a kik mindnyájan olyan forma szegény ördögök voltak, mint Dani barátunk, kíváncsian várták a csodát. A termetes vitéz és a komédiásné is bementek a kocsi-bódéba és sokáig nem jöttek elő. A nézők már türelmetlenkedtek, egy rész el is széledt, Dani pedig körül sétált, hogy lássa, mi van a nagy kocsi-bódé tulsó oldalán. A mint nézelődött, egyszerre fájdalmas, siró

hang hallatszott a komédiás kocsi nyitott ablakából. Gyermekhang kiáltá:

— Ne üssön! Oh... miért ver mindig! Hiszen megteszem... a milyen jól tudom, most is megteszem... csak ne bántson!

Haragos, dörmögő hang felelt valamit, aztán csattanás hallatszott, mint a mikor ütnek valamit, aztán ismét fájdalmas hang szólt:

— Oh... Isten meg fogja büntetni, hogy így bánt... hiszen én mindent megteszek, pedig nem vagyok sefia, se lánya... minek tart itt? Eresszen el... vagy legalább ne verjen!

(Folytatása következik.)

VIRÁGOS KÖSZÖNTÉS.

(Képpel a czimlapon.)

FEHÉR s piros vadrózsákkal,
Nefelejtszel, gyöngyvirággal
Garabónkat tele szedtük,
S leülve a vén fatörzsre,
Füzérekke fontuk össze,
Koszorúba kötögettük.

Guggolásba, szökellésbe,
Szüntelen szedegetésbe
Egy kicsikét elfáradtunk;

De most szaporán előre,
Édes lesz a munkánk bére...

Tüzzük-füzzük, nem várhatunk!

Mert ki jön ma — jön ma haza
Messzi földről? Édes mama!

Virágokkal üdvözljük!

Minden ajtó virágozzék,

Minden küszöb illatozzék,

Mikor csókoljuk, öleljük.

»MISKA« TÖRTÉNETE.

RITKÁN látni szelidített mezei nyulát. A parasztlak ugyan, a törvény tilalma ellen és a vadászok nagy bosszúságára, elfogják a kis tapsifülest, s a gyerekek otthon nagy-buzgón kínálják tejjel, friss füvel, lóherével, káposzta levéllel, de a nyulacska ritkán fogadja el a csemegét, ha emberkéz nyújtja. Rettegése elveszi minden étvágyát, s rendesen az a dolog vége, hogy a kis jószág egy-két nap mulva élettelenül hever börtöne valamelyik zugában. Ha sikerül is egyiket-másikat fölnevelni, jól kell reá vigyázni, mert rést talál, az első alkalommal menekül ki — a szabadba, az ő igazi hazájába.

De ha ritkaság is a szelidített mezei nyúl, nekem mégis volt módom egyet megismerni. *Miskának* hívták. Eredeti kópé volt, s méltó arra, hogy elolvassátok történetét. Különböztet érdekelheti az még természet tudós tanítóitokat is.

Miska is úgy került be a mezőriolicei-piczei korában. Budapesttől nem messze egy falusi jegyzőnek cselédei fogták a mezőn és haza vitték.

A jegyző felesége, egy jólelkű fiatal asszony, a ki igen szerette az állatokat, próbát tett vele, vajjon fel tudná-e nevelni.

Az ölébe vette, simogatta, beszélgetett hozzá nyájasan, s megkínálta frissen fejt tejeccskével. A nyulacska kezdetben nem akarta megérteni, mire való az a fehérség a kis tányérban; hanem a néni gyöngéden bele dugta az izgó-mozgó orroskát. A nedvesség bántotta, s nem

lévén más törülközője, piros nyelvecskéjével tisztogatta le a szája környékét. E közben pedig azt a tapasztalatot tette, hogy az a fehérség éppen nem rossz, s a második, harmadik kísérletre szüresölgetni kezdé a tejet.

Képzeltető, mennyire megörült a jó néni; most már bizott benne, hogy fel tudja nevelni *Miskát*, a mint a nyulacska mindjárt elkeresztelte.

Ugyis történt. *Miska* okosan viselkedett s életben maradt. Jó appetitusa lévén, napról-napra nőtt, izmosodott.

Mintegy két hét múlva érdekes próbát tett vele a dajkája.

Volt az asszonyságnak egy kis kölyök kutyája, meg egy kis vörös macskája. Amazt *Vakkants*nak, ezt meg *Róka Czili*nek hívta. Ezt a két kis állatot úgy szoktatta, hogy a tejet egy azon tányérból egyék. Egy alkalommal oda tette közéjük *Miskát* is, hogy lássa, mit csinálnak hárman együtt. *Vakkants* meg *Róka Czili* már ismerték látásból a jövevényt, de a tejes tányér mellett nem sok hajlandóságot mutattak iránta; *Vakkants* morgott, *Róka Czili* hátán felborzolódott a szőr, s villámló szemekkel mérte a tapsifülest. Ez azonban nem sokat teketóriázott, hanem hozzá látott az evéshez. A két kosztos társ aztán meggondolta magát, s iparkodott kivenni a tejből a maga részét.

Ezentúl együtt ették a reggelit. A háziasszony kedvence *Miska* volt, a ki nagyon jól látszott magát érezni a szobában, s valóságos kis komédiásként tudott mókázni. Játszott a leesett gombolyaggal; felugrott a székre, onnan az asztalra,

(Folytatása a 378. lapon.)

NAGYAPA KEDVENCZEI. (Lásd a 382. lapon.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

s olyan grimászokat tudott csinálni, hogy lehetetlen volt nem nevetni rajta. Fejlődésben elhagyta kosztos társait, s testi és szellemi gyarapodásának azzal adta bizonyosságát a közös reggeli mellett, hogy mind *Vakkantsot*, mind *Róka Czilit* elpofozta a tányér mellől.

Ez időtől fogva meg volt alapítva tekintélye.

Szívesen osztozott társaival, de ha maguk viseletét nem találta egészen illendőnek: vagy egyikét, vagy másikat, néha mind a kettőt elzavarta.

Asszonyához csodálatos hűséggel ragaszkodott. A ház körül mindig vele járt. Ha az asszonyság az ablaknál varrt, felugrott a deszka-párkányra, s ott gubbasztott, vagy onnan mókázott ki az utcára, ha csodájára a gyermekek az ablak alá gyűltek.

Elérkezvén az ősz, a jó asszonyság azt gondolta, ideje lesz *Miskának* visszaadni szabadságát. Hogy pecsenyét süssön belőle, azt még gondolatban is véteknek tartotta. Egy szép délután tehát ölébe vette, s kivitte a kukoricza-földre, hol eselédei babot szedtek. Az egész uton tartott az érzékeny búcsúzás; a csókok, de sőt a könnyek is bőven hullottak *Miska* fejére, a ki nagyokat pattogott, de aligha értett valamit asszonya fájdalmából.

A kukoricza széléhez érve, az asszonyság még egy csókot nyomott *Miska* homlokára, azután letette a földre e szavakkal:

— No édes *Miskám*, most eredj Isten nevében, a merre jönnek látod: tied a világ; szervusz!

És *Miska* csakugyan megindult. Nagy füleit kétszer-háromszor előre-hátra billegetve, azután összehúzódva: csendes bakóczálással eltűnt a tök-levelek, babbokrok, kukoricza-szárak utvesztőjében.

Az asszonyság csaknem napnyugtáig künn maradt. Mikor hazamenőben a kukoricza-föld mesgyéjéről kilépett a dülő utra, s épen arra gondolt, vajjon hol bujkál most az ő kedves *Miskája*? — megzörren mellette a kukoricza levele, hogy szinte megijedt. Abban a pillanatban egy természetes nyúl ugrik eléje az utra, s hirtelen leül, szemben vele.

Az asszonyság felkiáltott örömében: — *Miska*, kedves *Miskám*! Te vagy? Mit csinálsz te itt? Hát nem tetszik a szabad mező, a nagy világ?! Csak nem akarsz velem visszajönni? Eredj, eredj, kedves állatkám; maradj annak, aminek az Isten teremtett...

És nem vette ölbe; inkább rezzeggette, hogy menjen tovább, s ne tegye még nehezebbé a szívét.

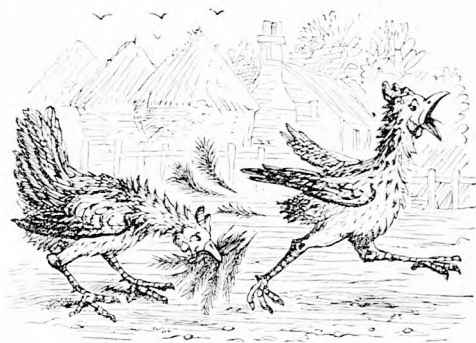
Hanem *Miska* nem engedelmeskedett; asszonya közelében maradt, hol előtte, hol utána bakóczált, be egészen a kertek aljáig, kétségtelessé tevén, hogy bizony »haza« akar ő menni.

Végre az asszonyság elérzékenyedve vette föl a hű állatot s haza vitte.

Ez időtől fogva gyakran elkísérte asszonyát a mezőre, a ki mindig azt hitte, hogy egyszer csak elmarad tőle; de ő hűségesen visszatért vele, s e csodálatos ragaszkodásával messzi vidéken közbámulat tárgyává lett.

(Vége következik.)

KAKRI ÉS KIKRI.

MAKLÁRON nagy csoda esett —
*Két kis kakas összeveszett.
 Azaz: nagy csoda lett volna,
 Össze ha nem veszték volna.*

*Mert hát büszke, kényes, nyakas,
 Vitéz madár ám a kakas;
 Inkább az életét adja —
 De a jussát, azt nem hagyja.*

*Nem hagyja hát! . . . de addig csak,
 Amíg rajta ki nem fognak.
 Mert a kakas is azt tartja:
 Csak az győzi, aki marja.*

*Hogy, hogy nem: biz az úgy esett,
 Együtt kapartak szemetet,
 A szemétkben szemet leltek,
 Azon össze is pereltek.*

*Szemet szemért! Kukorikú!
 Megeredt a nagy háború.
 »Én láttam meg!« mondja Kakri!
 Kikri szól: »én kapartam ki!«*

*Kigyult a harez. A csőr pattog,
 Sarkantyú vág, a szárny csattog.
 Öszecsapnak, meg szétválnak —
 Rettentően megduellálnak.*

*Kakri tágít, nem bírja már,
 Lekókad a taraja már,
 S fényes farkát is ott hagyja —
 Mert hát: aki győzi, marja.*

MAGDUSKA ÁLDOZATA.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a 381. lapon.)

FALU egyik végén szép kastély állt, a másik végén szerényke kis házikó. A kastélyban előkelő gazdag család lakott, a kis házikóban szegény özvegy asszony. Így hát nagyon nagy volt a különbség. Csak egyben volt hasonlóság: itt is, ott is volt egy kis leányka. A kastélyban a kényes, habár nem is rossz Laura kisasszony, a kis házikóban meg Magduska.

Most már persze mindenki azt hinné, hogy Magduska, a szegény özvegy asszony leánya irigyelte a gazdag Laura kisasszony sorsát. Pedig szó sincs róla. Épen megfordítva volt. Mert Laurának voltak pompás ruhái, kocsikázott, megkapott mindent, amire csak vágyott; Magduska pedig efféléről nem is álmodhatott. Csak-hogy ő effélére nem is gondolt. Nem kellett neki kocsi, mikor voltak jó lábai és kedvére szaladgálhatott a mezőn; még a játéknál is nagyobb öröme telt abban, ha jó mamájának valamiben segíthetett a háznál: ha pedig már épen semmi dolga sem volt, játszott a Muczival. Ez pedig olyan kincs volt, hogy még a kastélyban sem volt olyan. Irigyelte is Laura és a hányszor látta, mindig megkivánta, pénzt is ígért érte, még pedig sokat; de a Muczit nem volt eladó.

Ez a nagy kincs pedig nem volt más, mint egy nem is valami nagyon szép kecske. Csakhogy nem ám afféle közönséges kecske, hanem igazi tudós vagy akár azt is mondhatnám, hogy komédiás. Mert

mulattatott mindenkit, de leginkább Magduskát. Ugy illett is, mert Magduskának köszönhette életét és tudományát.

Ugy történt az, hogy Magduska egy napon az erdőben járt az édes anyjával s egyszerre valami fájdalmas mekegést hallottak. Szétnézegetve, rábukkantak, hogy a hang egy mély szakadékból jön s egy kicsike kis gida fekszik ott lent. Magduska azonnal vállalkozott rá, hogy megmenti. Anyja ellenezte, de végre is beleegyezett, mert meglehetősen biztos módon lehetett lejutni a mélységbe. A kis gida is ki tudott volna onnan jönni, csak hogy a mint a meredek oldalon leesett, kifczamodott a lába, nem tudott ráállani. Magduska ölbe vette, szerencsésen fölkapaszkodott vele és haza vitte a kis jószágot. Otthon kifürkészték, mi a baja, helyrerántották a lábát s a kis gida megint vigan ugrált. Keresték aztán a gazdáját, de az nem került elő s a gida a Magduskáé maradt. Játosztársa lett, együtt mulatoztak s a gida úgy hozzá szokott kis urnőjéhez, hogy csak mellette volt nyugton, követte mint valami hű eb s minden intésének engedelmeskedett. Megtanult mindenféle tréfát és híres lett a faluban. Büszke is volt rá Magduska, Laura pedig irigyelte. Persze: kecskét kaphatott volna ő gazdag apjától akárhányat, de nem olyat, mint a Magduska Muczikája. És így történt meg az, hogy a gazdag Laura irigyelte a szegény Magduskát.

Természetesen nem irigyelte volna, ha bejárt volna a szegényes kis házikóba és látja, milyen szük világ van ottan. A szegény özvegy asszony nehéz gondokkal küzdött s egyszer végre annyira rosra

fordult a dolga, hogy már szinte kétségbe esett. Magduska is látta ezt és gyöngéd szeretettel kérde, mi baja van a mamának?

— Hiába mondanám, kedves gyermekem, felelé a jó anya. Te azt úgy sem értenéd és ha értenéd is, nem segíthetnél rajta. Fizetni tartozom és nincs miből. Az ilyen szegény özvegynek pedig nem ad kölesön senki...elszedik adósság fejében csekély holminkat...és nem tudok segíteni.

— Oh! Hát olyan sok az adósság?

— Nekem sok. Ott a kastélyban a gazdag urnak csekélység volna az a huszonöt forint, de nekem olyan nagy pénz, hogy nem tudom elő teremteni.

Magduska elhallgatott. De a mint ezen a szomorú dolgon elgondolkozott, eszébe jutott valami. Szinte bele sápadt, amint eszébe jutott és egy pillanatig habozott. De aztán elszántan így szólt magában:

— Igen, megteszem. Hiszen az nekem csak játék, meglehetek nélküle. Laura kisasszony sokszor kérte, bizonyosan megveszi. Eladom neki Muczikát.

Kiszaladt. Meg sem állt, míg a kastélyhoz nem ért. Ott éppen az udvaron találta Laurát és elmondta neki, miért jött.

— Minap meg akarta venni Muczikát...hát most eladom. De az ára huszonöt forint, olesóbban nem adom. Ha drágálja, akkor nem adom.

— Ha nekem kedvem van valamire, akkor nem drága, felelé Laura büszkén. Apácska megadja.

Beszaladt a kastélyba és néhány percz múlva visszatért.

— Itt a pénz. Apácska nincs is itthon, de a mama is megadta. Hanem most aztán hozd ám mindjárt a Muczikát.

— Azonnal itt lesz.

Magduska futva ment haza, erősen szoritva a markába a pénzt. Még soha sem volt ennyi pénz a kezében, tulajdonképpen nem is igen tudta, mennyi az, csak

ugy gondolta, hogy nagyon soknak kell lennie, ha jó édes anyja annyira busul miatta. Mennyire fog majd örülni, ha megkapja és nem lesz többé semmi baj!

Ebben nem is csalatkozott a jó kis leány. A mama örült, de először nagyot bámult.

— Hol szedted ezt a sok pénzt,

...CSALOGATTA. (Lásd a 382. lapon.)

gyermek? Remélem, nem valami gonosz uton jutottál hozzá?

— Oh, mamácska, mit gondol! Ezt a Laura kisasszonytól kaptam...a...a Muczikáért.

Nehezen bírta kimondani, mert csak most, mikor már megtette, most jutott

igazán eszébe, hogy meg kell válnia kedvencétől, játszótársától, egyetlen kincsétől. De nem akarta mutatni, hogy ez nehezeére esik. Csakhogy a mama tudta ezt. Megcsókolta Magduskát:

— Jó gyermek vagy. Megfosztottad magadat egyetlen örömedtől. És én elfo-

gadam, mert így legjobban segítünk bajunkon. Hanem a jó Isten meg fog áldani igaz gyermeki szeretetedért.

Magduskának oly jól esett ez, hogy már szinte nem is sajnálta áldozatát. Kísietett, mert megígérte, hogy azonnal elviszi a tudós gidát új tulajdonosának. Nem szabad várakoztatni.

A kecske ott kint legelészett a mezőn, Magduska oda ment és előhívta. De Muczika mintha sejtette volna, hogy valami furcsa dolog készül, kissé makacszkodott. Magduska tehát füvet tépett és csalogatta. (Lásd a képet a 381. lapon.) Már ennek engedett a bohó kis állat és követte Magduskát. A kastély kapuja előtt azonban, mikor csakugyan végkép válni kellett, mégis csak nagyon nehezére esett a dolog Magduskának. Sirva fakadt és megállt, aztán leborult kedvenczére, czirógatta, simogatta, úgy hogy ha valaki látta volna, ugyanesak csodálkozott volna rajta. De nem volt senki közel. Azt nem vette észre Magduska, hogy a kastély ablakából nézi valaki.

Végre elszánta magát, letörölte könnyeit s bement az udvarra. Egy inast talált ott, annak adta át a gidát, aztán gyorsan elfutott. Otthon félrevonult egy zugocskába és jól kisirta magát, de csak titokban, hogy a mama ne lássa. Aztán letörölte könnyeit és vidám arcot mutatva végezte dolgait. A mama is vidámabb volt, mert a pénzzel rögtön rendbe hozta dolgát, most már nem volt baj.

Még nem is esteledett, mikor Magduska, a mint a szobában üldögélt, hirtelen valami ismerős hangot hallott. Ez a Muczika hangja! Az ablakhoz sietett, —

hát csakugyan ott volt az udvaron a gida és ott volt Laura is, még pedig atyjával, a kastély gazdag urával. Ezek a következő perczben beléptek s a földesur így szólt:

— Visszahoztuk a gidát. Kis leányom megvette, mert azt hitte, hogy Magduska csak jó vásárt akar csapni, már bele unt kedvenczébe. De én láttam, hogy nem úgy van, kitaláltam mindjárt az okát, tudakozódtam és már tudok mindent. A jó leányka áldozata megérdemli a jutalmat és arra kérjük, fogadja vissza, de ajándékba ám, kedves állatkáját. Néhanéha hozza el Laurához és együtt fognak játszani vele. Így mind a ketten meg lesznek elégedve.

Magduska eleinte nem akart ráállani, anyja is azt mondta, hogy ez nem lehet. De a jószívű derék földesur és leánya nem tágitottak s végre is úgy történt, amint mondták. Magduska visszakapta kedvenczét. A földesur pedig, mikor látta, milyen kedves, jó gyermek s anyja is milyen derék nő, bőkezűen segítette őket és többé nem is került rá a sor, hogy Muczikát el kellett volna adniok.

REJTVÉNY.

A középső sor felülről lefelé és keresztbe olvasva egy dunáninneni megye székhelyét adja. Az első sor egy betű, a második sor egy erdélyi folyó, a harmadik egy közlekedési eszköz, a negyedik egy híres császár és hadvezér, az ötödik a város rejtett neve, a hatodik egy forradalmi miniszter, a hetedik Isten legfőbb teremtménye, a nyolczadik mely minden embert eltakar, a kilencedik egy betű.

NAGYAPA KEDVENCZEL.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

TÉLEN át nagyon meg voltak a gyermekek elégedve a nagyapával. Hogy is ne? Alig hogy esteledni kezdett, a nagyapa beleült kényelmes öreg karos székébe, az apró népség oda gyülekezett körébe s megkezdte a szokott ostromot:

— Nagyapa! Mesélj valamit!

A jó nagyapa pedig nem kéréte magát sokáig, hanem belefogott és szebbenél szebb meséket mondott, sokszor pedig igaz történeteket régi jeles vitézekről, derék emberekről, meg a maga fiatal korából. Nem fogyott volna ki soha, ha nem jön a tavasz.

Hanem amint kitavaszkodott, vége lett a mesemondásnak. Épp ezért nem tudták a gyerekek: örüljenek-e a tavasznak vagy sem. Mert az persze kellemes volt, hogy most már a zöld mezőkön lehet futkosni; de az meg nagy veszteség volt, hogy a nagyapa többé nem akart mesélni. Sokszor még késő este is kint járt a kertben, kivált ha kissé hűvösebbre fordult az idő. Napközben is ott járt mindig és mikor végre megpihent, hiába kértek tőle mesét.

— Fáradt vagyok, kedves fiaim. Most már nem mesélek.

— Oh, nagyapa, de hát minek is jársz annyit abba a kertbe! Szeretnők tudni, mi haszna bajlódol annyit, mintha az a hitvány zöltség meg nem nőne amugy is.

— Az ám, most már nem mi vagyunk a kedvenceid, hanem azok palánták.

A nagyapa rájok hagyta, hogy biz az ugy van,

— Tudjátok, fiaim, nagyon egészséges ám kint dolgoztatni a szabadban. Most már ezzel fogok mulatni egész nyáron, jól megerősödöm s akkor még kibírok egy telet, hogy nektek mesélhessek újra.

Ez némiképp megnyugtatta a fiatal népséget s a nagyapa aztán csak járt szorgalmasan a kerti kedvenceihez. Jeles kertész volt, sokat próbált, tapasztalt és jól tudta, mikor kell ezt vagy azt a növényt hideg vagy meleg ellen védelmezni. Takargatta, boritgatta, amint kellett, napjában többször is végig nézte olyan türelemmel, hogy a gyermekek közül bizony egyik se bírta mellette kiállani, de még a kertész sem tehetne volna meg, mert annak meg sok másféle dolga is volt.

Egyszer aztán az ebédnél föltalaltak pompás zöld borsót, spárgát, melyet a gyermekek nagyon szerettek. Másnap jött másféle, harmadnap ismét más, a gyerekek alig győzték dicsérni.

— És kinek köszönhetitek, hogy ily pompás? kérde a mama. Ki volt az a jó kertész, a ki ezt termelte?

— A nagyapa, a kedves jó nagyapa! Oh, most már látjuk, milyen hálátlanok voltunk. Azt mondtuk, hogy már nem mi vagyunk a kedvencei, pedig ő ezzel is csak értünk fáradozott! Köszönjük, kedves nagyapa!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 22-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

Huba, Béla, Tisza, Rába.

Helyesen fejtették meg: Böhm Irma, Novák Tivadar és Ernő, Lászlófalvy Margit és Árpád, Geduly Vilma, Kűszler Gizella, Molnár Ilonka, Kamermayer Györgyike és Aladár, Hegyi Sándor, Cserepes Gyula, Kazy István, Vagyon Lucy, Radnai József, Schermann Vilma és Etelka, Máday Andor és Pista, Puky testvérek, Beyer Anna, Bokros Helén, Reichlin Róza, Kezzer Stefanie, Dénes Ödön és Jenő, Eckerdt Laczi, Gréger Oszkár, Székely Margit, Ákos és Tiborka, Mandl Alice, Weisz Imre, Klinger Emilia, Paul Ilonka, Strausz Elza és Irma, Steiner Boriska, Demeter Dezső, Ambrózy Berta, Magassy Dénes, Svíngor Jolánka, Usztanék Margit (hiányosan), Brachfeld Dezső, Kaufmann Vilma és Róbert, Szabó Irénke, Gerlóczy Gizike, gróf Zay Alber-

tina és Elenóra, Spitzer Ernő és Hedvig, Schmidt Mariska, Balás Hugó (levelet beporozni, mint már gyakran megjegyeztem, nem illik. F. b.), Andorka Emma, Tarányi Mariska. Bánffy Anna és Erzsébet, Vilczek Erna, B. Papp Erzsike, Kriza János, Wassermann Gizella. Mariska és Ilonka, Chmel Margit, Körmendy Imre, Weitzenfeld Mariska és Jenő, Névy Mariska, Redlich Ella, Kohn Aranka, Krüszelyi Erzsike és Barnuska, Dezsán Péterke, Krása Kamilla és Jenő, Kohn Gábor, Buzáth Mariska, Krause Olga, Ella és Dezső, Krámer Elemér, Beck Irén és Nándor, Czech Aladár, Stein Malvine, Lampel Czili és Hedvig, Wenckheim Kriszta, Kovács Ilonka, Morvay Jankó, Király Ida, Vilma és Pali, Weigl Mariska, Imling Paula, Tivadar és Alfonz (Hogy a levelező lapon fordítva kezdtétek az írást, nem baj; csak világosan és tisztán legyen írva, pedig úgy van, tehát jó. F. b.) Ország Ilka, Tera és Imre, Beck Helén, Mariska és Alajos, Herskovics testvérek, Miskolczy Ida és Aranka, Overbeck Edinka, Weisz testvérek, Kern Jolán, Prückler Margit, Farkas Hermína, Etel és Giza, Geiger Jenő, Seregélyesi »Kis Lap«-egyesület, Donáth Dezső, Körmendy Aranka és Feri, Vajda Andor, Bischitz Vilmos, Weisz Róza és Dezső.

*

A »Kis Lap« XXXII. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Czech Aladár, Kovács Ilonka, Préger Oszkár.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bojthor Dani. Legmagasabb hegy a főváros közelében a Jánoshegy, melynek csúcsára kényelmes ut vezet föl. A kilátás onnan juttalmazó. — **Névy Mariska.** Kérésedet a kiadóhivatalnak előadtam. Rendben van-e? — **Polákovits Ödön.** A levelkédben nem volt benne a forint. — **G. I.** Bizza a megfejtések leírását magukra a megfejtőkre. — **Bornemisza Gabriella.** Ez aztán az áldás! 16,000 db.! De volt is öröm és hálálkodás. — **Székely Géza.** Jeles osztályozásodat örvendő tudomásul veszem. A párisi kiállítás 1889-ben lesz. A kívánságod teljesülni fog talán. — **Győry Sarolta és Elemér.** A feladványokból vagy kettőt közölni fogok. A mértani rejtvény egészen új? Saroltának gyors javulást kívánok. — **Nádasy Irén.** Ügyes levélkédet érdeklőlvastam. — **Reichlin Róza.** Mért vannak egy épületen szobrok? Ez bizony oly kérdés, melyre a kis ezica is meg tudna felelni. — **Riszdorfer Erzsike.** Kérésedet nem teljesíthetem. Ám írj levelet valamely névre, a kiadóhiva-

tal révén azt megküldetem. De közvetíteni a személyes érintkezést: erre nem vállalkozhatom. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Eperjes, N.-Károly, Toroczko, Ruszkabánya és Kurtics tüzkárosultjainak javára: Szathmáry Király Ida, Vilma és Pali 3 frt. Jánoky-Madocsány Gyula 1 frt., Mandel Sándor 3 frt., Kovács Ilona 2 frt 50 kr., Geiger Jenő (mint egy házi hangverseny eredményét) 4 frt., Beck Margit és Irénke 1 frt., Springholz Mariska 1 frt., Werkner Rikárd (egy házilag rendezett sorsjáték tiszta nyereségeké) 5 frt., *) Wenckheim Kriszta 2 frt., Wenckheim Rika 1 frt., Vagyon Lucy 1 frt., Leidenfrost Gyula 1 frt., Schwarz Pál és Emil gyűjtése 6 frt. 30. kr., (Dr. Schwarz Adolfné 20 kr., Schwarz Emil 10 kr., Schwarz Pál 10 kr., Schwarz Mariska 5 kr., Grósz Pál 10 kr., Grósz Margit 5 kr., Waisz Erzsike 10 kr., Reichenberg Szera 20 kr., Mondschein Ernő 20 kr., N. N. 1 frt., ifj. Sándor Albert 10 kr., Weisz Nelli 10 kr., Mandel Vilma 10 kr., Schwarz Juliska 10 kr., Mandel E. 30 kr., Malachovskí Sándor 10 kr., Sztrakár Andor 20 kr., Poláček Lajos 20 kr., Grünwald Jolánka, Erzsike és Ilonka 30 kr., Kaufmann Annuska és Sándor 20 kr., Katz Róza 10 kr., Miska bácsi 30 kr., Mandel Gyuláné 40 kr., N. N. 35., Poláček Hermína 10 kr., Schreiber Ernő 10 kr., M. S. 40 kr., Szalkai Mórizza 20., N. N. 10 kr., Mandel Ábrahám 30 kr.) Weisz Regina és Vilmos 4 frt., Lichtneckert Lujzika és testvérei 3 frt., Hugmayer Stefánia és Ottó 5 frt., Adamofsky Katalin 2 frt., ifj. Adamofsky Péter 2 frt., Začek Imre 2 frt., Gosztonyi Klára 2 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »P. Napló« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

*) Ahol égetőbb a szükség, könyör adományaitokat oda fordítom.
F. b.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.